

«Найневідомішому поету...»

Байдюк Микола

* * *

Найневідомішому поету
наснився дивний сон.

Ніби твори його знає будь-хто у світі,
ніби фото його — це обличчя людства,
ніби ціла плеяда геніальних письменників
старано копіює кожний звук його віршового доробку,
а наступна група менш геніальних
копіює вже кожне слово своїх попередників,
і так далі аж до найневідомішого поета,
котрий навіть копіювати не вмів і тому творить,
і ніхто й імені його толком не зна.

Так от
цьому найневідомішому поету
наснилося, що у вірші його
під назвою “Дош” —
щось не так.
Не на місці висить одна крапочка,
невеличка, собі, розумієте, крапельиночка —
і він мучився цілу вічність
перебираючи в пам’яті краплі усіх дощів.

А ще здалося йому,
що в поемі його незавершеній
званій “Життя”,
не все так гарно як хотілося б —
і багатьом від того не легше.
Тож він креслив, і писав наново, і знову креслив,
аж поки сам уже не знав, який варіант кращий,
але й припинить писати не міг,
бо це явно було б найгірше.

До того ж незручно йому було,
що не є він професійним письменником,
не прийнятий до жодної спілки,
і що, леле, у нього образи — це не образи,
що його метафора — Всесвіт — на жаль найкраща,
а іронія будякова до крові коле...

Дуже неспокійний сон

снівся найневідомішому поету,
та головне, що сон цей —
став дійсністю.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/baidiuk_mykola/nainevidomishomu_poetu